

negoci i els altres, tranquil·litat, molta tranquil·litat, que prou saben que pesa els bons efectes de l'aigua picant si no hi ha bon humor, val més que vagin a pendrer una gaseosa a cal Xicus.

Però ei! No's pensin que tot tingui d'ésser fer broma. No senyor, res d'exageracions. Voldir que ja'n tractarem de coses sèries. A la cosa gràcia a Deu hi tenim capacitat, que encare que ens està mal el dir-ho, hi podran apendrer alguna cosa. Igualment podem ensenyar-los com se fa un article, com un vers rublert de sana poesia, com donar-los un concell per a que una truita no se'ls agafi a la paella, com donar-los instruccions per a pujar be als fills i no'ls passi com a molts que amb tot i criar-los be, després els resulten uns mal criats.

Ja ho vehuen. Som únics. Ja'ls ho deia que no'ns trovarien a faltar l'àvia. Ah! i que si pot ser, a cambi de tants sacrificis procurin que'ns hi sobri alguna cosa, alló, mal sia per unes calces, que no fòra gaire bonic que després que ens hi han empés, que ja hem quedat qu'és tothom, aquest tothom ben satisfet, i un hom (aquest hom és la Redacció) gratant-se la butxaca.

Vaja que no fòra just.

I que cal ésser considerats i no exigir impossibles. Mirin, si algú ens assegura un tiratge com el d'aquell setmanari que per nom diu els colors del Jòc de Dames, i que'n fan pagar 50 cèntims i que'ns el vinguin a buscar a casa nosaltres el darem a 40 i encare hi afegirem dues o quatre planes de retrats d'autors, i novel·listes d'aquells, que a casa seva els coneixen, i encare ens hi farem rics.

Però aquí dalt, l'exigent qu'es queixi de pagar 20 cèntims d'un número que a nosaltres mirat i rebut ens en costarà 22, ja li poden dir que no sab pas que hi veu. I ens sembla que per començar a coneixe'ns ja n'hi ha prou.

Anem amb el cor a la mà i tal com fa el nostre símbol. ¡Renoi

fins símbol i tot! En Jaumet del fluviol, ens treiem la barretina i agafant-la ambdues mans... Deu els guard!... Deu els guard!... que'ls provi l'estiu i que per molts anys poguem tornare-hi.

EL SIMBOL

La Trampa

*Per caçar el llop furiós
que és el dol de la encontrada,
els pagesos han posat
endins del bosc una trampa.*

*El llop ho coneix ben bé
i ni s'acosta al paratge:
mes continua furtant
les ovelles esgarriades.*

*Corre per lli un rabadà
que es el goig de la muntanya:
aixerit com l'estornell,
cantador com la calàndria.*

*Quantes voltes munta al bosc
o be al prat frondós devalla,
al coll el sarró del bri
i l'alegria a la cara!*

*No sap pas el rabadà
que hagin posada la trampa:
tot passant s'hi agafa un peu
i el doló el cor li traspassa...*

*li apreta el ferro la carn,
el plor li mulla les galtes,
i el remat li va fugint,
tot belant cap a la ubaga...*

*Quan, lliurat per un pagès,
deturant-se a cada passa,
a la ubaga ha devallat
el rabadà cau en basca.*

*El llop, el llop maleït
ha sentit furtor de llana,
i traïdor l'hi ha degollat
l'ovella mes estimada!*

*Ai, minyó quants cops la llei
sol fé el mateix que la trampa!*

M. MARINEL·LO

L'estiu a Sant Hilari

Quin és l'encís de la vila de Sant Hilari perquè cada any augmenti considerablement l'atracció de forasters?

Aixó es preguntarà tot aquell que no conegui l'estiueig típic i sens igual d'aquesta vila.

Haurà arribat fins a ell la fama

de les seves aigües, que brollen en cent fonts escampades arreu, unes classificades sens rival en ses propietats curatives, altres fresques i regalades per als que de cap mal pateixen? Haurà arribat a ell l'alabança dels bells paisatges i llocs delitosos amb que natura ha prodigat aquest bellíssim recó de la terra catalana?

Bons són aquests alicients, més no els que per si sols hi atrauen constantment l'estiuejant, fins aquells que, havent recorregut diferents llocs de casa i de l'estranger, tornen sempre a Sant Hilari proclamant que, com aquí en lloc més.

A què, doncs, per ells, aquest encís?

Senzillament; la vida que fa el foraster a Sant Hilari no té res de reclosa ni encarcerada com en altres llocs d'estiueig. Aquí, el contacte és expansiu, íntim, enterament sociable. La vida de relació entre els forasters és franca i espontània. Foraster que arriba sense saber quines amistats o coneixences trobarà, amb poruga temença d'avorriment per trobar-se isolat, queda sorprès en veure's brollar espontànies relacions de companyerisme.

Ho dona el caràcter franc dels fills de la vila? Les atencions que arreu troba el foraster? Ho fan les alegres expansions de la joventut estiuenca que ens visita? Serà l'ambient de les majestuosos perspectives dels paisatges, amb els sanitosos aires embaumats per sa esplèndida vegetació?

A ben segur, que tot hi ajuda un bon xic. El cert és que, en finir la seva estada a Sant Hilari, tots repeteixen el mateix:

—Fins l'any vinent.

Veu's aquí l'encís de l'estiueig a Sant Hilari.

J. XIMENO PLANAS

